

СРБОЉУБ СТАНКОВИЋ

Србољуб Луле Станковић (10. март 1921–24. јул 2000), телевизијски и позоришни редитељ, био је јединствен истраживач, практичар луткарства на овим просторима. Иза њега су остале ТВ серије: *Људи речник* (Б. Ђосић), *Судбина једног Чарлија* (А. Поповић), *Љулка ојеретиа* (Б. Ђосић), *Дружина њеи њеилица* (А. Вучо), *Пролазна сјаница* (Д. Бокоњић), *Хајде да расјемо* (Љ. Ршумовић – М. Брујић) и представе које је режирао широм Југославије: *Свемирски змај* (А. Поповић), *Медвед са ружом* (Ф. Пунтар), *Љепошница и звер*, *Чудесни виноград*, *Омер и Мерица*, *Гуска на месецу* (С. Пешић), *Мишови Балкана* (С. Станковић, изведена на 26. Битефу 1992), *Разиграно срце* (Ј. Беложански), *Ко зна боље, широко му њоље* (С. Пешић)... и многе друге.

Образован и духовит, није се обазирао на примедбе да његове луткарске поставке одудару од соцреалистичких копија, код нас опште прихваће-

них. Укратко, није волео копије. Чак и када је грешио, био је свој. Његов сценски потпис био је препознатљив. Рад с њим никад није био заморан или досадан. Увек је знао шта жели, али често није знао како доћи до жељеног циља и препуштао је глумцима тај део истраживачког рада, јер је имао пуно поверења у њих. На понуђена решења реаговао би као дете вичући да то ништа не ваља или би се загледао фасциниран, са осмехом држећи лулу, потпуно заборављајући да је он тај од кога се очекује оцена. Задовољан пронађеним решењем увек би прекидао пробу, сматрајући да то што је остварено заслужује радосну, пријатну прославу у интимној разговорљивој атмосфери ансамбла.

Рекао је: „Границе луткарства су далеко тамо негде где су и границе поезије и хумора. До њих се стићи не може. Може се само, и мора, вечито ка њима путовати, тражити их. И лутати, и залутати, ако треба.”

Када би требало да га одредим као биљку, колеге глумци који га знају сложили би се са мном, одредила бих га као кактус који предивно цвета. То би му се сигурно допало, знајући колико је самокритичан, али би ми истог трена весело узвратио: „Мала, опет палацаш.”

Разговарали смо 16. јануара 1997, дуго, необавезно и тада ми је причао о својим сусретима са Сергејем Образцовим, најзначајнијим представником луткарске уметности XX века. Нисам стигла да му саопштим да га тај свестрани уметник помиње у својој књизи *Моја професија*. Закаснила сам. Много ми је жао.

Хвала му за вишедеценијско дружење и сарадњу за незаборав, како на сцени мог, Малог позоришта „Душко Радовић” тако и на његовој телевизији, у нашем заједничком свету игре.

Маријана ПЕТРОВИЋ